

Kun Zorbas tuuppasi alas asanasta

NÄIN SUOMESSA ollessani unen, jossa kamera zoomasi lähikuvaa pitkin taidokkaassa jooga-asanassa poseeraavaa naisen vartaloa. Koska uni-maailma ei tottele konventioita, en osaa nimetä asanaa sanskritiksi, mutta se oli hienosti tasapainotteleva seisoma-asento.

Kameran lipuessa jaloista kohti päätä ihastelin laadukkaasta materiaalista valmistettua ja trendikästä jooga-asua, vartalon upeita linjauksia, notkeutta ja taidokkuutta. Kun kamera pääsi kasvoihin asti, hätkähdin nähdessäni tyhjän katseen surumielisen ilmeettömällä kasvoilla. Sitten kamera siirtyi lähikuvasta loitommaksi ja paljasti, että tämä tyhjäkatseinen nainen tasapainotteli täydellisessä asanassaan jätökasan päällä.

UNI JÄI MIELEENI pyörimään pitkäksi aikaa ja pohdin sen merkityksiä. Joogaavan tyhjäkatseisen naisen kuva symboloi minulle energian virtaamattomuutta, jämähtämistä. Asana on oppikirjan mukaisesti aivan täydellinen huippusuoritus, mutta nainen on täysin iloton. Hänestä ei hehku elämänenergiaa vaan pikemminkin murhetta. Lasinen katse tuijottaa tyhjyyteen. Pää on kuin irrallaan upeasta vartalosta. Jätökasa symboloi materiaa. Minulle tämä kuvasi joitakin energioita, joita olen viime vuosina kokenut kotimaassani.

Kreikassa asuessani olen oppinut lyhyessä ajassa paikallisilta enemmän elämästä ja itsestäni kuin missään muualla. Täkäläisen sanonnan mukaan kalan mätäneminen alkaa päästä. Sitten mätäneee muu vartalo. Tämä symboloi sitä, että keskusvallan korruptoitunut toiminta mädättää lopulta koko yhteiskunnan. Kreikkalaiset ovat kokeneet sanonnan nahoissaan jo vuosisatojen ajan.

Ehkä juuri yhteiskunnan turvaverkkojen puutteen vuoksi he ovat perinteisesti seisseet vahvasti omilla jaloillaan, huolehtineet läheisistään, puolustaneet vahvasti argumentoiden omaansa. Rahalla on monille tavallisille kreikkalaisille vain välineellinen arvo. Mehän kerrytämme täällä maan kamaralla lopulta kuitenkin vain sielujemme saldoa. Siksi anteliaisuus ja auttavaisuus ovat aina olleet itsestäänselviä hyveitä. Kun kukkarossa on matti, todellinen Zorbas herää henkiin.

No ainakin nautitaan viimeisillä roposilla kunnon ateria! Naapurit ja ohikulkijat, tulkaahan mukaan!

Valitettavasti avointa ja vilpitöntä elämäniloa on ollut hankala sopeuttaa nykyisen kylmän markkinatalouden, kilpailun, kiristysten ja leikkausten maailmaan. Ennen elämä oli ehkä karun yksinkertaista, mutta kaikilla oli sentään varaa ruokaan. Nyt ei enää ole. Voisiko uneni surumielisen jooganaisen mysteerissä olla kyse samasta ilmiöstä Suomen oloissa? Onko peloilla mässäilevässä ja yksilön suorittamista korostavassa nykymaailmassa elämänilo paennut silkaksi laskelmoinniksi päähän?

HALUAISIN NIIN KUULLA tuon uneni naisen naurun raikuvan luonnossa taas kovaa ja korkealta ilman mitään pidäkkeitä, aivan kuten silloin lapsena. Haluaisin nähdä hänet kiipeilemässä puissa ja syleilemässä antaumuksella elämää ja rakkaitaan. Haluaisin poistaa hänestä kaiken turhan epävarmuuden, riittämättömyyden tunteen, häpeän, syyllisyyden ja perfektionismin. Haluaisin puhaltaa häneen kipinän elää ja nauttia joka hetkestä, aistia elämää kaikilla aisteilla, avoimesti ja spontaanisti, ilman huolia, ilman suunnitelmallisuutta ja suorittamista. Epätäydellisyytensä ja keskeneräisyytensä hyväksyneenä, täydellisen vapaana.

Jooga laittaa elämänenergiat meissä virtaamaan ja opettaa meille koko ajan lisää itsestäme. Välillä on kiinnostavaa avata silmät ja suunnata katse itsestä ulospäin. Koko maailman voi nähdä ihmisyyden työpajana, jossa jokainen meistä on oppimassa toinen toisiltamme. Keitäs nämä kaikki muut tässä ympärilläni ovat? Mitä uutta minusta paljastuu heidän peiliensä kautta? Mitä minä voisoin tarjota tälle yhteisölle itsestäni? Saisinkohan kenties jonkun yhtymään kansani Zorbasin riemukkaaseen tanssiin?

Koskaan ei voi tietää ennen kuin kokeilee. Laitetaan musiikki soimaan ja katsotaan mitä tapahtuu. *

Kirjoittaja on lasten ja nuorten joogaopettaja, joka luo parhaillaan Kreikan Peloponnesoksella joogista luomutilaa Thelio Garden of Friendship (www.facebook.com/theliogardenoffriendship).

Koko maailman voi nähdä ihmisyyden työpajana, jossa jokainen meistä on oppimassa toinen toisiltamme.

